

Mindretallet (Knudsen) har som anført ikke kunnet slutte sig til Flertallets Betragtninger. Efter Mindretallets Mening er netop Omsorgen for saa ulykkelig stillede Medmennesker som de aandsvage en af de Opgaver, som det bør paahvile Staten at løse, og da det foreliggende Forslag tilbyder en Ordning, hvorved Staten i alt Fald delvis paatager sig denne Opgave, anser Mindretallet det ikke som forsvareligt at afvise dette Tilbud. Spørgsmaalet om de forøgede Udgifter for Statskassen formenes ikke at kunne tillægges afgørende Betydning. Under privat Drift kan det berygtes, at økonomiske Vanskeligheder ville øve en hemmende Indflydelse paa Anstaltens Virksomhed, saa at det Omfang, hvori de blive i Stand til at tage sig af de aandsvage, bliver i væsentlig Grad mere begrænset, end naar Anstalterne ejes og drives af Staten. I Forbindelse hermed anføres, at ovennævnte Kommissions Mindretal, der anbefaler Overgang til Staten, meget stærkt hævder, at der netop under Statens Ledelse er Betingelser for en billigere Drift af Anstalterne i det hele taget, end naar de drives privat.

Da Spørgsmaalet altsaa er, hvorvidt Staten skal overtage de paagældende Anstalter, eller disse under en anden Form end hidtil fremdeles skulle være private, tilbageholder Mindretallet de Bemærkninger, det ellers kunde ønske at gøre til Lovforslagets enkelte Bestemmelser, og indstiller Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Ændringsforslag:

Af Udvalget med Undtagelse af Knudsen:

1) Lovforslagets Titel ændres til:

Forslag til Lov

om

de Kellerske Aandsvageanstalters Overgang til en selvejende Institution.

2) Lovforslaget affattes saaledes:

§ 1.

Samtlige „de Kellerske Aandsvageanstalter“ overgaa i Overensstemmelse med det af Anstaltens Ejerinde Professorinde Cathrine Keller hertil meddelte Samtykke fra 1ste Oktober 1893 med Grunde, Bygninger og Inventarium til en Institution, der ejes sig selv, med en Værdiansættelse, der fastsættes af to Vurderingsmænd, af hvilke Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet vælger den ene, den nuværende Ejerinde, Professor Joh. Kellers Enke den anden. I Tilfælde af Uoverensstemmelse mellem Vurderingsmændene, vælger Ministeriet en Voldgiftsmand.

§ 2.

For saa vidt den ved Vurderingen fremkomne Sum af Anstaltens Værdi (ifv. § 1) overstiger Gælden, lader den nuværende Ejerinde Professor Johan Kellers Enke indstaa som en fra hendes Side uopsigelig Prioritet det Beløb, hvormed Værdien overstiger Gælden. Dette Beløb forrentes i hendes Levetid med 2,000 Kr. aarlig og efter hendes Død overgaaer det i Overensstemmelse med det af Professorinde Cathrine Keller dertil meddelte Samtykke — dog ikke med over 50,000 Kr. — til hendes Arvinger, medens Resten tilfalder Institutionen.

§ 3.

Den af Staten i Aflyt „Karens Minde“ anbragte Prioritet forbliver indestaaende uforandret paa de i Lov af 24de Maj 1879 angivne Betingelser. Ved eventuelle af Ministeriet approberede Nybygninger — særlig til et nyt Skolehjem — kan der ved Finanslovens heds Institutionen Laan af Statskassen paa tilsvarende Betingelser som i ovennævnte Lov.